

הַלְבוֹת מִטְמְאֵי מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב פָּרָק ג

א. בועל נדה כנדה, שהוא אב מאבות הטמאות שלתורה: מטמא כלים במגע, ומטמא אדם במגע ובמשא, ומטמא בהסט, ומטמא משכב ומרכב כנדה.

ב. אין משכב בועל נדה ומרכבו, כמשכב נדה ומרכבה: שהמשכב או המרכב שדרסה עליו נדה, אב מאבות הטמאות; ומשכב בועל נדה ומרכבו, ולד טמאה ככלים שהוא נוגע בהן שאינן מטמאין אדם ולא כלים, אלא אכלים ומשקין בלבד.

ג. ולמה נגרעה טמאת משכבו מטמאת משכבה: מפני שנאמר בבוכל נדה "ותהי נדתה עליו וטמא, שבעת ימים" (ויקרא טו, כד), ונאמר בו "כל-המשכב אשר-ישכב עליו, יטמא" (שם). מאחר שנאמר "ותהי נדתה עליו", איני יודע שהוא מטמא משכב; ולמה נאמר: מפי השמועה למדו, שהכתוב נתקו מטמאה חמורה מלטמא אדם וכלים; ותלאו בטמאה קלה, שיהיה משכבו ולד, ולא יטמא אדם וכלים אלא אכלין ומשקין בלבד, כשאר ולדות הטמאות.

ד. אחד הבא על הנדה, או על הזבה, או על שומרת יום כנגד יום, או על היולדת בין כדרך בין שלא כדרך, אחד המערה ואחד הגומר, בין גדול שבא על הקטנה, בין קטן שבא על הגדולה.

ה. במה דברים אמורים, בשהיה הבועל בן תשע שנים ויום אחד, והנבעלת בת שלוש שנים ויום אחד; אבל פחות מכאן, אינו מטמא משום בועל נדה, אלא משום נוגע בנדה בלבד, שהוא ולד ואינו אב. וכן בועל הזב, הרי הוא כנוגע בו; ואחד הנוגע בזב, או הנבעל מן הזב.

ו. הנדה, והזבה, ושומרת יום כנגד יום, והיולדת אף על פי שלא ראת דם כלן מטמאות למפרע מעת לעת, או מפקידה לפקידה; וזה הוא הנקרא מעת לעת שבנדה.

ז. פיצד: אשה שהיתה טהורה, ואין לה וסת, ובדקה עצמה בשחרית ומצאה טהור, ובחצי היום בדקה עצמה ומצאה דם הרי כל הטהרות שעשת משעת פקידה ראשונה עד פקידה שנייה, טמאות למפרע.

ח. וכן אם בדקה היום ומצאה טהור, ולאחר שנים או שלושה ימים בדקה ומצאה דם כל הטהרות שעשת מעת שמצאה דם עד עשרים וארבע שעות, למפרע טמאות. ועד שלאחר התשמיש, הרי הוא כפקידה; ושלפני התשמיש אינו כפקידה, מפני שאינה בודקת בו יפה.

ט. אשה שיש לה וסת, וראת דם בשעת וסתה דיה שעיתה, ואינה טמאה למפרע. הגיע שעת וסתה ולא בדקה עצמה, ולאחר ימים בדקה ומצאה דם הרי זו טמאה למפרע, והרי היא בחזקת נדה משעת וסתה; וזו היא טמאת וסתות האמורה בכל מקום. ואם מצאה עצמה טהורה, כשבדקה אחר הוסת הרי זו טהורה.

י. כל אשה שיש לה וסת תרגיש בעצמה מפקדת, או מתעטשת, או חוששת פי כרסה ושפולי מעיה, או אוחזתה צמרורית, או ראשה כבד עליה, או אבריה כבדין, וכיוצא באלו.

יא. יש אשה שדרכה לראות בעת שיתחיל בה מקרה מאלו, מיד בתחלתו; ויש אשה שתמתין במקרה זה שעה או שנים, ואחר כך תראה הדם בסוף הנוסת. היתה למודה להיות רואה בתחלת הנוסת, כל הטהרות שעשת בתוך הנוסת טמאות; היתה למודה להיות רואה בסוף הנוסת, כל הטהרות שעשת בתוך הנוסת טהורות, ואינה חוששת אלא משעה שדרכה לראות, עד עת שמצאה דם.

יב. הרואה פתם טמאה למפרע, עד עת הפקידה. וכן הבגד שנמצא עליו הפתם, טמא למפרע; ועד כמה, עד שתאמר בדקתי את החלוק הזה, ולא היה עליו פתם.

יג. אפלו כבסה אותו, ולא בדקה טמא מקדם הפבוס למפרע, עד שעת בדיקה. ואפלו נמצא הפתם לח הרי זה מטמא למפרע, עד שעת הבדיקה: שאני אומר מימים היה שם, ועתה נפלו עליו מים ונעשה לח. וכל הנשים שדין שעתן פתמן כראיתן, ואינו מטמא אותן למפרע.

יד. כל אלו הנשים הטמאות למפרע בין רואה דם בין מצאה פתם, מטמאות משכב ומרכב למפרע לטמא אדם ובגדים; וכן רקן ומימי רגליהן, טמאין למפרע. ואפלו כלי חרס המקף צמיד פתיל, מטמאות אותו למפרע; אבל אינן מטמאות את הבועל למפרע משום בועל נדה, אלא משום נוגע בלבד. וכל הרואה פתם הבועל אותה מאחר שנמצא הפתם, טמא משום בועל נדה.

טו. מעברת שהוציא העבר את ידו, והחזירה אמו טמאה לידה. וטמאת יולדת יד, וטמאת מעת לעת או מפקידה לפקידה למפרע כמו שבארנו, וטמאת וסתות, וטמאת כתמים הכל מדברי סופרים, וטמאתן בספק.

טז. לפיכך אין שורפין עליהן תרומה וקדשים, אלא תולין; וכן חלין שנעשו על טהרת הקדש שנטמאו באלו, תולין. אבל הנעשים על טהרת התרומה, וחלין הטבולין לחלה אינן מטמאין בכל אלו הטמאות שהן מדבריהם.

יז. נמצאת למד שכל אחת מאלו הנשים, ומשכבן ומרכבן, ורקן ומימי רגליהן, ובועל רואה פתם מאחר שנמצא הפתם, ובועל יולדת אבר מאחר שיצא האבר וחזר כלן אבות טמאות מדברי סופרים.